

Co kdyby?

Pomalou sešel po schodech do přízemí. Ve tváři měl otisknuto několik probdělých nocí. Rudé oči, desítky nových vrásek. Šestý den. Už šestý den. Teprve? Přemýšlel, jak dlouho ještě takhle může žít. Jak dlouho vůbec může žít? Všechno se semlelo tak rychle a jeho nikdy nenapadlo ptát se po detailech. Měl přece spoustu času, dlouhou a úspěšnou budoucnost před sebou, proč vše řešit hned? Pak ale přišel ten telefonát. Dnes to bylo šest dní. Telefonát, v němž dostal přidělený další neřešitelný případ. A jak si vzápětí uvědomil, byl tenhle už čtvrtý. Ale zatím se nedělo nic, vůbec nic. Zatím.

Sedělo už u stolu, když sešel do jídelny. Ztuhl ve chvíli, kdy na sobě ucítil ledový pohled modrých očí, počal se lehce třást zimou, ale oheň skrytý za ledovou oponou způsobil, že se i přes děsivý chlad začal potit. Soustředil všechny své síly a podařilo se mu zavřít oči a nadechnout se. Posadil se na opačnou stranu stolu. Očima hypnotizoval jeho lesklou desku, v níž se lehce odrážel rozmazaný obraz jeho hosta. Vlastně to byla svým způsobem směšná situace, protože to byl on, kdo vypadal jako zlobivé dítě, ačkoli majitel těch očí sám nebyl starší osmi let. Obraz jeho dokonalé tváře, jediný ornament na jinak čisté desce stolu, nabýval stále zřetelnějších kontur. Hypnotický modrý pohled začal znovu prostupovat jeho myslí.

„Kdo je vrah tentokrát?“ zeptal se, jen proto, aby alespoň trochu pozměnil stávající rozložení sil. Věděl, že teď není čas na jeho otázky, on už své tři měl. Teď byla řada na Tom. Ono se usmálo, přesněji řečeno koutky jeho úst se pohnuly směrem vzhůru. Na okamžik, na dobu jednoho mrknutí modrých očí pocítil Daniel znovu svou bývalou sílu. Ptal se sám sebe proč To vlastně tenkrát požádal o pomoc, protože teď jasně cítil, že měl vše ve svých rukou, celý svět. Skoro. Možná to byl ten důvod. Ale teď nebyl čas řešit minulost. Jeho přítomnost, jeho mysl znovu ovládl ledový oheň a on byl opět zlobivým dítětem, čekajícím na výprask. Dítě sedící proti němu zvědavě naklonilo hlavu.

„Co kdyby bylo vrahem dítě?“

„Ne, to nes...“ prošlo mu hlavou. Nebyl schopen to vyslovit, nebyl ani schopen dokončit tu myšlenku, jeho host ji ale bezpochyby slyšel celou. Teď už sám nemohl

nic dělat, otázka byla vyřčena. Nekonečně dlouhý okamžik čekal na uklidňující úsměv, jež by ho ujistil o tom, že to byl jen vtip, zlý vtip. Nikdy nepřišel.

* * *

O týden později se rozhodl přesunout svůj nový případ do Nevyřešených. Nebyly tu žádné důkazy, žádní podezřelí. Jen tělo roztrhané na šest kusů. Nedokázal si představit, jak by něco takového mohlo udělat dítě, nedokázal si představit, jak by vůbec *někdo* mohl udělat něco takového. Možná, že jeho host skutečně jen žertoval.

Nikdo se ho nesnažil přesvědčit, aby ve vyšetřování pokračoval.

„Asi jsem doufal, že máš nějaký superschopnosti. Tři případy bez jediného vodítka v řadě nevyřeší jen tak někdo...“

„Možná jsem měl jen štěstí...“

„Třikrát po sobě? To není štěstí.“

„Ne, to není.“

„Nic si z toho nedělej, nikdo není dokonalý. Příště...“

„Pokud bude nějaký příště.“

Náčelník se na něj tázavě zahleděl, ale Daniel neměl v úmyslu zasvěcovat kohokoli do tajemství svých předchozích úspěchů. Nechal složku s případem na jeho stole a odešel.

Ačkoli se mu neustále vracela myšlenka na vraždicí dítě, dokázal se již uvolnit natolik, že si dokonce dovolil zavřít oči poté, co se usadil do křesla ve své kanceláři. Ne na víc, než na pár sekund, alespoň tak mu to přišlo. Když je znovu otevřel, nebyl už na stanici nikdo a jeho kancelář osvětlovalo jen slabé světlo pouličních lamp. Byl to bezesný spánek, těžký a nikterak uvolňující, ale byl to spánek. Možná, že se vše začíná zase zlepšovat, napadlo ho.

Děšť bubnoval do oken. Ten zvuk mu byl něčím povědomý, ale hranice mezi spánkem a bdělostí se občas přechází jen velmi pomalu. Dřív, než si uvědomil, že to nebyl děšť, co ho vzbudilo, ozvalo se tiché zaklepání znovu. Přiložil ucho na dveře, ne z opatrnosti, jen z nejistoty. Neslyšel nic a proto mechanicky vzal za kliku, aby se přesvědčil, že se mu to jen zdálo. Možná je to noční hlídač, blesklo mu hlavou, i když mu bylo jasné, že ten by si asi nejprve rozsvítil, než by začal prohlížet kanceláře.

„Já za to nemůžu,“ řekla holčička, stojící za dveřmi s pistolí namířenou na jeho hrud’.

Takže Ono říkalo pravdu. Pravdu s otazníkem, samozřejmě, ale koneckonců, otázky nikdy nelžou. Proč pochyboval?

Hleděl na dívku před sebou, hledaje jakékoli známky připomínající jeho hosta. Byla asi stejně stará, její vlasy měly také barvu suché trávy, obličej bez vad. Její oči byly modré, zrcadlící nekonečný oceán i v té trošce světla, co přicházelo z ulice. Ale bylo to klidné moře plné zoufalství. Drobné kapičky stékající po její tváři neměly šanci ho zmenšit. Ne, na ní nebylo nic nadpřirozeného. Bylo to jen dítě. Nikdy by nedokázal vystřelit na dítě, i kdyby to mělo znamenat jeho smrt. Nedokázal se ani bránit, když ona velmi pomalu stiskla spoušť. Jediné, čeho byl schopen, bylo smutné přikývnutí a několik hluchých slov vyřčených ve chvíli, kdy krev z rány začala prosakovat skrz jeho košili.

„Já vím. Můžu za to já...“

* * *

Neviděl žádný tunel s tajemným světlem na konci. Světlo tu bylo, oslepující bodavé světlo, jež bylo ale až příliš skutečné. Ovšem to byla ta příjemnější část jeho návratu mezi živé. Protože další bodavé věci v jeho blízkosti postrádaly jemnost světla.

„Nemůžeme ho uspat. Je alergický...“

„Musíme najít něco...“

„Na to nemáme čas.“

„Nemůžete ho operovat takhle! To ho zabije!“

„Nemyslím, že máme co ztratit.“

„Probírá se.“

„Je moc slabý na to, aby něco cítil. Jen ho pevně držte.“

Nikdo už neřekl přikryjte mu oči. On sám je zavřít nedokázal. A světlo kolem se ukázalo nebyt dost jasné na to, aby ho oslepovalo věčně, aby zakrylo, co se právě začalo dít v jeho hrudi. Když je šok příliš silný na to, aby vám dovolil omdlít, nemůžete dělat nic než nečinně zírat. A přitom už tušit bolest, které čeká všude kolem, připravena udeřit ve chvíli, kdy zase bude schopen plně ji vychutnat. V daný moment necítil nic než strach z budoucnosti, protože teď už věděl, že je odsouzen tohle přežít a prožívat to znovu a znovu. A znovu.

* * *

Pomalou sešel po schodech do přízemí. Po několika týdnech v nemocnici konečně našel ve své posteli sladké vysvobození z děsivých nočních můr. Po více než dvou měsících se cítil skoro dobře. Stále ho trochu bolela dlouhá jizva na hrudi, nesmazatelná jako ty děsivé vzpomínky. Ale jeho tělo se pomalu hojilo a on doufal, že i jeho mysl se časem spraví, alkohol by snad mohl pomoci. Celý se trochu třásl a nedokázal vnímat zcela jasně, přesto neochvějně cítil, že během několika dní bude v pořádku. Po dvou měsících hrůz byl znovu volný. Vykoupil se ze svých hříchů. Po přetěžkých dvou měsících...

„Přesně to je šedesát šest dní. A šest hodin. Ale to je jen náhoda, to nebylo v plánu.“

Tolik k jeho vykoupení. Opět sedělo u jeho stolu. Tentokrát se nezpochybnitelně usmívalo. Mlha v jeho mysli začala houstnout a kdesi ve vzdáleném koutě svého mozku shledal tento pocit velmi osvobozujícím. Všechno je jednodušší, když nevidíte ani na vlastní myšlenky. Ale jeho oči, v tu chvíli již prakticky slepé, byly chyceny nebesky jasným pohledem, jež mlhu nemilosrdně roztrhal.

„Tak snadné to nebude.“

Posadil se. Unavený a rezignující zahleděl se do těch očí v zoufalé snaze utonout v jejich modrých hlubinách. Přistál ale na ledu a byl vržen zpět do bolestivé reality.

„Neměl jsi právo udělat něco takového dítěti.“

„Vážně?“

Mělo čistý hlas zvonící nevinností. Daniel věděl, že s Tím nemůže mluvit o moc děle, pokud nechce zapomenout, s kým má tu čest.

„Ona s tím neměla nic společného.“

„Chtěla tě zabít.“

„Kvůli tobě!“

„Ty viníš mě?“ zeptalo se užasle. Zaváhal. Už teď s Tím mluvil moc dlouho na to, aby neovlivnilo jeho úsudek. Začal pochybovat o vlastních myšlenkách. Ale byl tentokrát rozhodnut nevzdat se tak snadno.

„Neměls na to právo. Ona byla nevinná.“

„Vážně?“

Pokud mohlo samo vidět, na tomhle světě nebyla nevinnost. A *tenhle* svět teď ztělesňoval Daniel. Ten zaváhal, nebyl připraven mluvit za všechny. Ale nemohl se poddat.

„Byla nevinná! Viděl jsem to...“

Naklonilo se přes stůl, fatálně inspirováno těmi slovy.

„Co kdyby jsi byl slepý?“ zeptalo se a opustilo ho.

* * *

„Co když jste byl prostě jen slepý, detektive?“ zeptala se novinářka den poté, co další neděle přinesla další bezhlavé tělo v další školce. „Co když jste byl slepý a Gabriel byl skutečně vrah?“

Sundal si velké černé sluneční brýle, jež nosil v poslední době ve dne v noci, s výrazem děsivého prozření ve tváři.

„Já jsem takovej vůl...“

Nebyla to odpověď, kterou čekala a snad i proto ji nikterak neuspokojila. On se otočil a běžel zpět na stanici a ona, najednou přesvědčena, že se jen snaží vyhnout odpovědi, ho následovala. A její odhodlání jí přineslo několik chvil s ním v soukromí výtahu, jež však nevnesly do případu příliš jasné světlo. Alespoň ne pro ni.

„Myslel jsem, že jde o moje oči.“ řekl, aniž by odpovídal na její otázky. Plačtivý podtón v jeho zoufale znějícím hlase ji zmátl ještě víc.

„Co s vašimi očima?“

„Myslel jsem, že mám oslepnout... čekal jsem... trest... chtěl jsem ho.“

„Za co?“

„Za všechno...“

„Co tím myslíte?“

„Všechno. Všechny ty vraždy...“

„Co jste udělal?“

„Vyřešil je.“

„To nechápu. Jen jste dělal svou práci.“

„Nejen mou.“

Podíval se na ni a jeho výraz ji přesvědčil, že teď není správný čas být novinářkou. Sedl si na podlahu výtahu, hlavu v dlaních. Ona vypnula mikrofon a pokoušela se ho uklidnit. Lidé by měli bránit své chyby, napadlo ji. O čem bychom

pak měli psát, kdyby každý hned přiznal svou vinu? (pokud tohle skutečně bylo přiznání, sama v jeho slovech mnoho smyslu neviděla.)

„Jen jste hájil zákon.“

„Myslím, že jsem byl na obou stranách.“

„Čeho?“

„Nikdy by se to nestalo, nebýt mě.“

Vstal. Viděl teď jasně celou tu hru, již s ním hrálo. Všechno to umělo vyrobilo jen proto, aby on dostal své tři případy. Bez něho by se nic z toho nestalo. Viděl teď, že byli všichni nevinní, všichni ti vrazi, které vypátral. Jako ta holčička. Nemohl se podílet na dalších případech. Nemohl být dál detektivem. Novinářka ho následovala do náčelníkovy kanceláře, kde odevzdal odznak a zbraň. Neřekl ani slovo. Ani slovo vysvětlení náčelníkovi, ani slovo novinářce. Nakonec to byla ona, kdo se pokoušel velicímu vysvětlit důvody jeho rezignace, ačkoli ve skutečnosti neměla nejmenší tušení, co to za tím bylo.

„Bude v pořádku,“ řekl náčelník ve chvíli, kdy si myslel, že pochopil, „myslí si, že udělal chybu, když ho pustil.“

„A udělal?“

„Nebyly žádné přesvědčivé důkazy. Nemohl to předvídat...“

„Ale mohl něco vytušit.“

„Nikdo není dokonalý. Ani já ne. Dal jsem mu ten případ moc brzo po tom, co se vrátil.“

„Takže ten muž, co ho pustil, je vrah?“

„Bůh ví. Ale nemějte strach, my ho najdeme.“

* * *

Po zbytek týdne seděl ve svém domě, s nikým nepromluvil, snažil se vyhýbat jakémukoli kontaktu s okolím. Nechtěl už nic riskovat. Před svým odchodem sebral veškerý materiál o případu ze své kanceláře. Byla to jeho práce a on nenechá nikoho riskovat pro ni život. Byl rozhodnut ukončit to sám, za každou cenu. Před sebou měl už jen tu jedinou neděli. Všechno skončí, už brzo.

* * *

Školky nenáviděl od dětství. Býval vždy příliš ambiciózní a jako dítě příliš slabý než aby zapadl. Nesnášel děti, nesnášel vychovatele, nesnášel ty budovy samé. A nesnášel je i teď, snad i více než tenkrát. Skoro si užíval rozbíjení okna, kterým se dostal dovnitř. Pokud měl pravdu, Gabriel přivede svou další oběť sem. Nezbyvalo mu než čekat.

Umělohmotný dinosaur zapískal pod jeho botou. Rozzlobeně ho zakopl kamsi do rohu, kde náraz přivedl k životu jakousi hlučnou elektronickou hračku. Co může být výchovného na elektrickém čertovi, ptal se sám sebe, když mu rozšlapával hlavu. Ta praskla, ale ticho se do místnosti nevrátilo. Z vnitřku jedné skříně bylo slyšet zoufalé škrabání. Opatrně otevřel dvířka. Proč v tom vždycky musí být dítě?

„Zamkl mě tady.“

„Kdo?“

„On.“

„Rád vás zase vidím, detektive.“

Takže měl pravdu, vrah přišel. Bez oběti, měl skladiště přímo tady. Ale místo hněvu, místo strachu byl v Danielově mysli jen pocit viny.

„Mrzí mě, že to musíte dělat.“

Otočil se, ale světlo z vrahovy baterky ho oslepilo. Dítě ze skříně, cítíc v něm svou jedinou naději, ho popadlo za nohy. Proč v tom vždycky musí být dítě?

„To chápu,“ uchoпил Gabriel jeho slova po svém. „Mně ne. A hodlám si to vážně užít.“

Dítě začalo plakat. Daniel nesnášel dětský pláč. Gabriel na tom byl podobně.

* * *

Pomalou sešlo po schodech. V ponuré chodbě kdesi v suterénu zapomenuté nemocnice zběsile blikala jediná žárovka. Rozhlédlo se kolem. Nic se nepohnulo. Žárovka se uklidnila. Voda, kapající kdesi na konci chodby, se utišila. Usmálo se. Mělo tenhle svět rádo. Otevřelo dveře a vešlo do tmavého pokoje, v jehož rohu ležel Daniel, nehybný, s očima upřenými na strop, obklopen hlasitě pípajícími přístroji, jež ho udržovaly při životě. Nebyla zde okna, jiní pacienti, naděje. Zvědavě došlo až k němu.

„Proč sis myslel, že jsem je všechny donutilo to dělat?“

Nemohl mluvit. Ale k čemu by to bylo? Stejně všechno vědělo. To Ono ho oslepilo, zbavilo citu...

„To není pravda.“

Podíval se na Ně.

„Jistě, je to jen tvoje vina.“

Rozechvěle se nadechl. Ale už bylo pozdě litovat. Zbyla jen touha, touha umřít. Podíval se do známých modrých očí a prvně v nich zahlédl svůj vlastní obraz. Pokusil se usmát, protože tušil, že smrt se blíží. Ono usměv opětovalo a zavřelo oči.

„Co kdyby jsi takhle zůstal napořád?“